

PARTIZANSKA KNJIGA

Edicija

Europolis

Knjiga 6

PARTIZANSKA KNJIGA

Elvira Navarro
La isla de los conejos

LITERATURA RANDOM HOUSE
Barcelona, 2019.

© 2019, Elvira Navarro

© Penguin Random House Grupo Editorial, S. A. U.

© za srpsko izdanje Partizanska knjiga, 2022.

Co-funded by the
Creative Europe Programme
of the European Union

Urednici
Srđan Srđić
Vladimir Arsenić

Elvira Navaro

Zečje ostrvo

Sa španskog preveo Ivan Radosavljević

Kikinda, 2022.

HERARDOVA PISMA

Vozim se autobusom, slušajući Stivija Vondera na ajpodu. Herardo gubi strpljenje. Jedna pjesma si ti. Zamišljam te svom snagom, da potisnem Herarda. Zašto sam ovde, na putovanju koje ne želim? Gde si sada? Isključila sam mobilni, iz straha da ćeš me zvati dok je on tu. Iznerviralo ga je što sam kasnila. Čak je izašao iz stanice da vidi stižem li, pa je rekao vozaču da čekam zeleno svetlo na semaforu da bih prešla ulicu. „Već sam hteo da mu kažem da pođemo bez tebe.”

Još uvek pada kiša. Uzeo me je za ruku. „Ne želim da se svađamo na ovom putovanju.” Morala sam da skinem slušalice i pitam ga šta je rekao, što mu se nije dopalo, ali neka ga, nek se oseti krivim: želi da mi veruje. Posle mi je bilo žao što sam bila tako zlobna, ali tešim se da je to sam tražio. Osim toga, smeta mi njegova ruka. Osećam se uhvaćeno. Mislim na tebe i na to da sam na putovanje pošla iz kukavičluka, i opet me preplave talasi gneva; moram se izvući pre no što puknem pod njegovom težinom, moram se osloboditi te glave koja mi počiva na ramenu. Grubo je odgurnem; uspravim se na sedištu, pretvarajući se da tražim neku knjigu u rancu.

Osećam sažaljenje. Zaista veruje da tražim nešto. Pokisnuo je dok je čekao na sitnoj kiši i gleda me tako ranjivo i strpljivo, drhteći, da se umirim. Samo dva dana. Dva dana i biće gotovo.

Hostel je udaljen tri kilometra od Talavere. Idemo taksijem. Na recepciji nema nikoga, a kroz otvorena vrata dopiru zvuk televizora i treptava svetlost ekrana. Uđem u veliku salu i kažem: „Zdravo, ima li koga?” Jedan čovečuljak ustaje s kauča na kojem je dremao. Bez reči, bez osmeha, upućuje se k nama. Skoro patuljastog rasta – nije baš ahondroplazičan, ali niži je od mene, a ja sam malena žena – povede nas u predvorje. Lice mu je ravno, grubih crta. Kosa masna, odeća prljava – ofucane farmerke i smeđi džemper – nokti crni, šake velike. „Rezervisali smo sobu.” „Herardo de Pako?” „Da.” „Dajte mi ličnu kartu.” Glas mu je dubok, diskretan. Čovečuljak pođe ka stepenicama, noseći ključ naše sobe. Sledimo ga. Treći sprat. Hodnik je beo, s tavanice vise gole sijalice. Gurne ključ u bravu. Soba je velika, ali nema čak ni lavabo. Herardo gleda kako ću reagovati. Posmatra me, znajući da mi se neće dopasti. Toliko dobro me poznaje. Toliko dobro.

Zatvorio je vrata. Ovoliko znam: sama sam u sobi s Herardom, rance još nismo raspakovali, napolju treperi noć. Napolju, s druge strane majušnog prozora presvučenog zelenom mrežom protiv komaraca, prekrivenog, zatvorenog.

– I?

– Malo je prljavo – kažem.

– Šta bi ti za deset evra.

Čučne pored svog ruksaka. Izvadi stari radio, ustane da skinе đubretarac. Njegovi pokreti su sušta slika delotvornosti, njima mi upućuje zamerku. Izvadi džoint, pojača sportsku stanicu kao da je gluv i izvali se na jedan od kreveta da bi mi pokazao kako bilo gde može da mu bude fino. Kao kad se nagnuo nad ranac – u kom je sve spakovano savršeno uredno, a nosi samo ono najnužnije, da ne pominjem sam ruksak: ne samo što je jeftin, jer mrzi da se razmeće poznatim markama, nego je među najboljim stvarima koje je kupio u životu. Težina se ravnomerno raspoređuje između ramena i krsta, tako da je hod lak, ima dovoljan broj džepova i toliko kaiševa da može pričvrstiti tri vreće za spavanje, a moj ni izdaleka nije takav, to nije čak ni ranac, nego torba donekle sportskog izgleda, koju sam kupila u radnji „Korte ingles” i ne samo što je bila skupa nego je i nepraktična, stvarno glupa stvar, i tako dalje – on me osuđuje načinom na koji leži na tom krevetu, dok mu zadnjica i bedra počivaju na prljavom kariranom ćebetu punom dlaka, a ja udišem, žvaćem i mirišem to prljavo dlakavo ćebe.

– Zar nećemo na večeru?

– Možemo pitati da li je nešto preostalo – odgovara, pružajući prema meni ruku u kojoj drži džoint. Odbijam.

– Čekaj da dovršim ovo.

– Ako još zakasnimo, neće nas uslužiti.

Nevoljno je pošao za mnom do velike televizijske sale. Već dva meseca ne osećam glad. Otkad sam mu

rekla, uopšte nemam apetit. Onaj čovečuljak drema na kauču. Ovog puta obrati mu se Herardo:

– Izvinite, da li biste mogli da nam spremite sendviče, ili nešto drugo?

Patuljak nas pažljivo zagleda iz polutame, zaprepašćenog izraza lica, kao da nas ne čuje jer smo nekakve avetinjske prikaze.

– Trenutak – kaže.

Uskoro, s grimasom na licu, poziva nas u trpezariju. Ona se nadovezuje na veliku televizijsku salu i istih je dimenzija; u dnu se sjaje šipke metalne samouslužne linije po kojoj se guraju poslužavnici naslagani sasvim desno. Čovečuljak nam pokazuje da sednemo za sto i odlazi u kuhinju, odakle se vraća noseći zakusku: boraniju s belim lukom, kobasice i bajate tortilje s krompirom. Sto je zastrt zeleno-belim kariranim stolnjakom ukrašenim flekama od paradajza. Na priboru za jelo takođe se vide ostaci hrane. Počinjem da jedem. Čovečuljak nestaje.

– Nije loše, zar ne?

Slegnem ramenima. Rado bih rekla: „Grozno je”. Herardo ponavlja:

– Šta bi ti za deset evra.

Kad se vratimo u sobu, sedam na stolicu i gledam ga. Ozbiljan je. Podočnjaci mu vise, oslabio je sedam kila. Iz pepeljare je uzeo ostatak džointa i zapalio ga. Kažem mu:

– Samo uživaj. Idem da prošetam.